

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4252

гр. София, 07.02.2025 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в закрито заседание на 07.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

като разгледа дело номер **5948** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 3, във връзка с чл. 104 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, във връзка с чл. 203 и следващите, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Първоначално производството е образувано от Д. Ф., чрез адвокат Н. Д., със съдебен адрес: [населено място], жк М. 3, [жилищен адрес] срещу Заповед № ЧР-СП-99/22.02.2024 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която е прекратено служебното й правоотношение. По тази жалба е образувано административно дело № 2866 от 2024 г. на АССГ, 34 състав.

Заедно с оспорването е предявен иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3, във връзка чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за обезщетение за времето, през което жалбоподателят не е бил на служба поради прекратяването на служебното му правоотношение.

Настоящото производство е образувано по отделени материали от административно дело № 2866 от 2024 г. на АССГ, 34 състав.

Съдът е намирал, че решението административно дело № 2866 от 2024 г. на АССГ, 34 състав е от преюдициално значение за правилното решаване на спора по административно дело № 5948 по описа на съда за 2024 г., поради което с определение от 19.06.2024 г. производството е спряно.

С решение № 10071 от 27.06.2024 г. Заповед № ЧР-СП-99/22.02.2024 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е отменена, като решението е влязло в сила на 16.12.2024 г.

Налице на предпоставки за възобновяване на производството по административно дело № 5948 от 2024 г.

С разпореждане от 07.01.2025 г., исковата молба е оставена без движение, като на ищеца са дадени указания да уточни представи платежен документ, с който да се удостовери, че по сметка на Административен съд София-град: IBAN: BG13 BNBG 9661 3100 1783 01, BIC: BNBGBGSD - БНБ – ЦУ - Държавни такси е внесена

държавна такса в размер на 10 лева съгласно тарифа на МП, да уточни името на ответника, да уточни размера на иска, съответно на претърпените вреди, уточни вида и характера на претърпените вреди, уточни периода, през който те са търпени, уточни дали претендира лихви и ако да за какъв период.

С молба от 06.02.2024 г. са направени съответните уточнения.

Посочено е, че с отмяната на Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение с Решение № 10071/27.06.2024г., постановено по адм.д. № 2866/2024г. по описа на Административен съд - София град, потвърдено с Решение № 13665 от 16.12.2024г., постановено по адм.д. № 9895/2024г. по описа на Върховен административен съд на Република България, влязло в сила на 16.12.2024 г., възниква правото на ищеца - Д. Ф. да претендира обезщетение за времето, през което не е заемала държавна служба поради незаконното прекратяване на служебното й правоотношение при условията на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Съгласно разпоредбата на чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена, в случая от съда, държавният служител има право да претендира обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаване на уволнението за незаконно, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 /шест/ месеца.

В настоящия случай след незаконното едностранно прекратяване на служебното правоотношение в продължение на шест месеца, а именно: в периода от 22.02.2024 г. до 22.08.2024 г., Д. Ф. не е заемала друга държавна служба и не е сключвала трудови договори.

Изложените обстоятелства пораждат правният интерес на Д. Ф. да претендира за отговорността на работодателя /Агенция „Пътна инфраструктура“/ по чл.104, ал.1 ЗДСл, произтичаща от незаконното прекратяване на служебното правоотношение и за вредата, подлежаща на обезщетяване от страна на органа по назначаването за период от шест месеца - от 22.02.2024г. до 22.08.2024г.

В чл. 104, ал. 1 ЗДСл законодателят е обвързал размерът на обезщетението за вредите, претърпени от незаконно уволнения държавен служител с размера на неговата основна заплата. Анализът на разпоредбата сочи, че е релевантен не размера на основната заплата на държавния служител към момента на издаване на незаконосъобразната заповед за прекратяване на правоотношението му /22.02.2024г./, а размера на заплата му, „определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата“.

С Постановление № 79 от 3 април 2024 г. за преодоляване на диспропорциите във възнагражденията на персонала в бюджетните организации, включително за увеличаване на възнагражденията на персонала на Министерски съвет се определя нов размер на индивидуалните основни месечни заплати на държавните служители, считано от 01.01.2024г.

На 27.12.2024г. е депозирано в деловодството на ответната страна Заявление от Д. Ф. за изплащане на обезщетение за оставане без работа и за платен годишен отпуск и внасяне на осигурителни вноски и възстановяване на работа е вх. № 94-00-5594/27.12.2024г.

Със Заповед № РД-11-29/09.01.2025г. на инж. Й. В., Председател на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е наредено да се изплати обезщетение за периода от 22.02.2024г. до 22.08.2024г. На 30.01.2025г. по банковата сметка на Д. Ф. е

получена сума в размер на 19 278 лв. от страна на Агенция „Пътна инфраструктура“. Претендираното от Д. Ф. обезщетение на основание чл.104, ал.1 от ЗДСл, изчислено като разлика между дължимото се такова на база основна месечна заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно — 16.12.2024г. (3 820 лв. /три хиляди осемстотин и двадесет лева/ х 6 /шест/ месеца = 22 920 лв. /двадесет и две хиляди деветстотин и двадесет лева/), определено съгласно Постановление № 79 от 3 април 2024г. и получено обезщетение (3 570 лв. х 6 /шест/ месеца = 21 420 лв., респ. 19 278 лв. /деветнадесет хиляди двеста седемдесет и осем лева/, след удържки) в размер на 1 500 лв. /хиляда и петстотин лева/. Наред с обезщетението се претендира и сума, представляваща сумата, с която е увеличена основната месечна заплата, считано от 01.01.2024г. на база Постановление № 79 от 3 април 2024г. на Министерски съвет, в размер на 500 лв. /петстотин лева/, за заеманата от Д. Ф. длъжност „началник отдел“ до 22.02.2024 г.

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал.1 ЗДСл, във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл е за времето, през което държавният служител не е бил на служба, поради незаконното прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № ЧР-СП-99/22.02.2024г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, а именно: за периода от 22.02.2024г. /датата на прекратяване на служебното правоотношение/ до 22.08.2024г. - шестмесечен период.

Претендира се мораторна лихва за периода 27.12.2024г. /дата на Заявление № 94-00-5594/27.12.2024г./ до 06.02.2025г. /датата на настоящата молба/, ведно със законната лихва, считано от 16.12.2024г. /датата на влизане в сила на Решението на Административен съд - София град/, до окончателното изплащане на сумата.

Предявен е и обективно съединен иск с с правно основание чл. 61, ал. 2 и ал. 3 от Закона за държавния служител за заплащане на обезщетение за неползван платен годишен отпуск.

В исковата молба е посочено, че на Д. Ф. е определен на основание чл.56, ал.1 от ЗДСл редовен платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни и на основание чл.50, ал. 1 и ал.2 от ЗДСл допълнителен платен годишен отпуск в размер на 12 работни дни.

Със Заповед № ЧР-СП-99/22.02.2024г. Председателят на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е наредено „ на основание чл. 61 от ЗДСЛ - на лицето се дължи обезщетение за неползвания платен годишен отпуск в размер на:.....за 2024г. на основание чл.50, ал.1 и ал.2 от ЗДСл - 2 дни, на основание чл.56 от ЗДСл - 3 дни “.

Съгласно разпоредбата на чл. 61, ал. 2 от ЗДСл, при прекратяване на служебното правоотношение държавният служител има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за служебен стаж и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 59, правото на който не е погасено по давност. Правната норма на чл. 61, ал. 3 ЗДСл гласи, че размерът на паричното обезщетение по ал. 2 се определя съобразно размера на основната заплата, определена на държавния служител, към датата на прекратяване на служебното правоотношение.

Към датата на подаване на настоящата молба обезщетение на основание чл.61 ЗДСл за неизползван платен годишен отпуск не е изплатено на Д. Ф. от страна на Агенция „Пътна инфраструктура“.

Претендираното от Д. Ф. обезщетение за неползван платен годишен отпуск в размер

на 18 дни за периода 22.02.2024г. - 30.09.2024г. е в размер на 3 125,45 лв. / три хиляди сто двасете и пет лева и четиридесет и пет стотинки/, ведно с мораторна лихва, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата претенция /06.02.2025г./ до окончателното изплащане на сумата.

Исковата молба отговаря на изискванията на чл. 127 от ГПК, поради което редовна.

От друга страна съдът намира, че е компетентен да разгледа само предявения иск с правно основание чл. 104 от ЗДСл, а именно за присъждане на обезщетение за времето, през което държавния служител не заемал държавна служба поради незаконното си уволнение.

Съгласно чл. 125 от ЗДСл, имуществените спорове по този закон се предявяват в 3-годишен срок по общия исков ред.

В тази връзка съдът намира, че следва искът с правно основание чл. 61 от ЗДСл да бъде отделен от този по чл. 104 от ЗДСл, и делото в тази му част да бъде изпратено на Софийски районен съд по подсъдност.

Предявеният иск е с правно основание чл. 104 от ЗДСл, искане за обезщетение за твърдени имуществени вреди, възникнали от незаконосъобразен административен акт, поради което същият е допустим.

Съдът намира, че са спазени и разпоредбите на чл. 108 от ГПК, чл. 205 и чл. 133, ал. 2 от АПК, поради което така предявения иск му е подсъден и е срещу надлежен ответник, като предявен пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес на увредения.

Поради редовност на исковата молба и допустимост на така предявения иск, на основание чл. 131, ал. 1 и ал. 2 от ГПК съдът следва да разпорежи изпращане на препис от исковата молба заедно с приложенията на ответника, да укаже правото им на писмен отговор в едномесечен срок, задължителното съдържание на отговора и последиците от неподаване на отговор.

Водим от горното и на основание чл. 229, ал. 1, т. 6 от ГПК, Административен съд София–град, I отделение, 19-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ПРЕПИСИ от исковата, ведно с приложенията и уточнителната молба да се изпратят на Агенция „Пътна инфраструктура“ и на СГП.

УКАЗВА на ответника, че има право на писмен отговор на исковата молба, в едномесечен срок от датата на получаване на същата, който писмен отговор трябва да съдържа:

1. посочване на съда и номера на делото;
2. името и адреса на ответника, както и на неговия законен представител или пълномощник, ако има такива;
3. становище по допустимостта и основателността на иска;
4. становище по обстоятелствата, на които се основава искът;
5. възраженията срещу иска и обстоятелствата, на които те се основават, като задължително се посочат доказателствата и конкретните обстоятелства, които ще доказва с тях;
6. подпис на лицето, което подава отговора.

УКАЗВА на ответника, че към отговора на исковата молба следва да се представи:

1. пълномощно, когато отговорът се подава от пълномощник;
2. всички писмени доказателства, с които разполага;
3. преписи от отговора и приложенията към него за ищеца и СГП.

УКАЗВА на ответника, че ако в едномесечния срок за отговор на исковата молба,

не подаде писмен отговор на същата в указания срок, не вземат становище, не направят възражения, не оспорят истинността на представените документи, не посочат доказателства, не представят писмени такива или не упражнят правата си по чл. 211, ал. 1 от ГПК – да предявят насрещен иск, по чл. 212 от ГПК – не предявят инцидентен иск, по чл. 219 от ГПК - не привлекат трето лице, за да помага, губят възможността да направи това по-късно, освен ако пропускът се дължи на особени непредвидени обстоятелства.

Задължава ответника Агенция „Пътна инфраструктура“ да представи, заедно с отговором информация за това каква е било основното месечно възнаграждение на ищцата, към момента на признаването на уволнението за незаконно – 16.12.2024 г.

Задължава ответника Агенция „Пътна инфраструктура“ да представи, заедно с отговора заповедта, с която Д. Ф. е възстановена на заеманата от нея длъжност до незаконното уволнение или на друга длъжност. В заповедта следва да е посочен и размера на основното месечно възнаграждение, което и е определено.

РАЗДЕЛЯ ПРОИЗВОДСТВОТО по административно дело № 5948 от 2024 г.

ОСТАВЯ ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ на АССГ, 19-ти състав иска, в частта, по чл. 104 от ЗДСл.

Искът, ведно със заверени копия от всички документи, съдържащи се в делото, в частта по чл. 61 от ЗДСл да се изпрати на Софийски Районен Съд по подсъдност.

Преписи от същото да се изпратят на Ищеца, на Агенция „Пътна инфраструктура“ и СГП.

Делото да се докладва незабавно след изтичане на срока за отговор на ответника.

Определението не подлежи на обжалване.